

Decisiones Sacramentales, Theologicæ, Canonicae, & Legales

In Quibus Tota materia Sacramentorum, Theologiæ Moralis, Juris Canonici, & Quæstiones plurimæ Juris Civilis explicantur, dilucidantur, & traduntur, Eruditionibus, Historiis, & Exemplis adornatæ ; Opus Episcopis, Vicariis, Parochis, Confessariis, aliisque Studiosis utile, ac jucundum In Libris novem ...

De Ordinis Sacramento Decisiones

Chiericato, Giovanni Maria

Augustæ Vindelicorum, 1730

Decisio IV. Argumentum. Disputatur, An valida sit Ordinatio per saltum, suscipiendo scilicet Ordines superiores omissis inferioribus? Distinguitur circa consecrationem Episcopi, qui invalidè ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94570](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94570)

Theſſalon. 2. Verſ. 11. Quæ aſſertio, etſi quoad hanc ſuppoſitam deficientiam falſa ſit, nihilo minus, cum juxta eorum principia admittant, eſſe veræ fidei, & veritati conforme quidquid docuit Eccleſia, & ſcripſerunt Sancti Patres quingentis illis primis annis, non abſque perſinacia, & errore negare poſſunt numerum Septenarium Ordinum Clericalium, attenta multiplicitate teſtimoniorum circa eundem numerum, reſultante ex Conciliis Sacris, & ex Epiſtolis SS. Dionyſii, Ignatii Martyris, Cornelii, Cypriani, Auguſtini, & aliorum Summorum Pontificum, quas ſupra recenſuimus num. 38. & 39. qui omnes piè, ac ſanctè vixerunt, ac eximia eruditione, & doctrina Eccleſiam gubernarunt intra curſum eorundem quingentorum annorum.

DECISIO IV.

ARGUMENTUM.

Disputatur, An valida ſit Ordinatio per ſaltum, ſuſcipiendo ſcilicet Ordines ſuperiores omiſſis inferioribus? Diſtinguitur circa conſecrationem Epiſcopi, qui invalidè conſecratur omiſſo Sacerdotio; & circa Ordinationem Presbyteri, qui validè, ſed illicitè ordinatur, ſi alios Ordines omittat. Exempla, Rationes, & Auctoritates, quæ videntur ſuffragari promotioni ad Ordines per ſaltum. Earum reſolutio. An Epiſcopus poſſit diſpenſare cum promotis per ſaltum? Variæ DD. opiniones, quæ fœdere diſtinctionis concordantur.

SUMMARIUM.

- 1 Ordinatio per ſaltum an ſit valida?
- 2 Epiſcopus Ordinari non poteſt, qui non eſt Sacerdos.
- 3 Sacerdotium ubi non eſt, ibi Epiſcopalis character eſſe non poteſt.
- 4 Laicus an poſſit conſecrari Epiſcopus?
- 5 Diaconus factus Epiſcopus an poſſit ordinare Diaconos?
- 6 Epiſcopus Sacerdos an validè conſerat Ordines, quos non habet?
- 7 Presbyter an validè ordinetur, omiſſis aliis Ordinibus.
- 8 Ordinatio per ſaltum cur ſit valida, etſi illicita?
- 9 Honores de Jure Civili gradatim ſunt conferendi.
- 10 Romani aſcendebant per gradus ad ſupremos honores Reipublicæ.
- 11 Exempla Ordinatorum per ſaltum.
- 12 Ordines minores an rationabiliter omitti poſſint, & ſumi majores?
- 13 Minores Ordines qui non vult exercere, an poſſit illos omittere?
- 14 Ludificatio dare minores Ordines ei, qui in illis non miniſtrabit.
- 15 Minores Ordines aliquando non nominantur?

- 16 Ordines etiam antiquitus ſuſcepti gradatim, & non per ſaltum.
- 17 S. Cajus Papa Anno 283. decrevit, ut Ordines gradatim ſumerentur.
- 18 Scriptores de Vitis Sanctorum non omnia ab eis geſta narrarunt.
- 19 Expreſſum cenſetur, quod virtualiter ineſt.
- 20 Abusus non debent abolere præcepta Eccleſiæ.
- 21 Ordo ille nominatus, in quo quis intitultur Exempla.
- 22 Cardinalis M. Ant. Barbadius Anno 1673. fuit Canonicus Patavinus.
- 23 Leſoris gradus olim conſpicuus. Et cur?
- 24 Zizania in medio tritici doctrina etiam in primitiva Eccleſia.
- 25 Sufpenſio à Divinis inſiſta contra Ordinatos per ſaltum.
- 26 Et contra omittentes primam Tonſuram.
- 27 Ordinatus omiſſo Sacramento Confirmationis an peccaverit?
- 28 Diſpenſare Ordinatam per ſaltum quis poſſit?
- 29 Ordinatus per ſaltum miniſtrans ſit irregularis.
- 30 Differentia Ordinari per ſaltum ſcienter, vel ex ignorantia.
- 31 Lex nova intelligenda juxta interpretationem Legis antiquæ.
- 32 Diſpenſat Epiſcopus in delictis occultis ab irregularitate.
- 33 Epiſcopus an diſputet cum ordinato per ſaltum, qui de facto ſuſcepit Ordinem omiſſum?
- 34 Delictum promoti per ſaltum ſi ſit publicum, & miniſtraverit, recurrendum ad Datariam Papæ.

Subindè deventum fuit ad aliud Quæſitum ſatis agitatum in utraque Schola Canonistarum, & Theologorum de connexionione Ordinum inter ſe; videlicet: An quis poſſit ſuſcipere Ordines majores, omiſſis minoribus, & an reputetur bene ordinatus, qui ordinatur per ſaltum? Ad hoc quæſitum reſponſum fuit cum diſtinctione. Vel quærimus de Ordinatione, & conſecratione in Epiſcopum, omiſſo Presbyteratu? vel de promotione ad Presbyteratum, omiſſo Diaconatu, vel Subdiaconatu, aut uno, vel omnibus Ordinibus minoribus?

Primo caſu non poteſt aliquis Ordinari Epiſcopus, niſi priùs habuerit Ordinem Presbyteratus, & ſi ſecus factum fuerit, non erit validè Ordinatus, neque aliquod munus Epiſcopale exercere poterit, puta Ordines conferre, confirmare, vaſa Sacra, ſeu Eccleſias conſecrare; & ſi de facto hæc fecerit, omnia erunt nulla; ea ratione quia Dignitas, ſeu Ordo Epiſcopalis neceſſariò ſupponit characterem Sacerdotii, ut validè fiat. Ita Theologi omnes, inter quos Suarez de Cenſuris diſp. 31. ſect. 1. num. 53. Leander traſt. 6. diſp. 1. q. 13. Sanchez Conſil. Moral. tom. 2. libr. 7. cap. 1. dub. 14. numer. 8. ubi plurimos DD. ita ſentientes cumulat; & noviffimè Salmanticenſes de Sacram. Ordin. traſt. 8. cap. num. 40. ubi hanc reddunt rationem; quia Epiſcopatus non eſt novus

novus Ordo, nec novum Sacramentum, sed complementum perfectissimum Sacerdotii; & ideo non infundit novum characterem, sed Sacerdotalem extendit. Extensio autem, & perfectio rei haberi non possunt absque ipsa re; sicque cum character Episcopalis non sit diversus à Sacerdotali, sed sit idem magis extensus, invalida omnino est consecratio in Episcopum, nisi consecrandus fuerit prius Sacerdos.

Coeterum, quia tum Canonistae, tum Scottistae tenent, Episcopatum esse verum Ordinem distinctum à Presbyteratu, ut retulimus supra 4 Decif. III. n. 21. § n. 28. idcirco plures Interpretes Canonum docuerunt contrarium, & voluerunt, etiam Laicum posse validè consecrari in Episcopum, etsi alios Ordines neque minores, neque majores suscepisset, & hujus opinionis assertores fuerunt Bartholomaeus Brixienfis, Joannes Andreas, Hugo, Archidiaconus, Henric. Boich, Praepositus, Abbas, & quos citat, sed non sequitur Fagnanus tom. 6. in cap. *Tuae litterae* n. 6. de Clerico per saltum promotus; imò ibi allegat plurimos Canonistas nullitatem Consecrationis Episcopalis de persona laica tenentes; quam ipse quoque tenet, & antea etiam docuerat in cap. *Requisivit*, num 81. de Ordinatis ab Episcop. qui renunc. Episcop. tom. 2. ubi hanc aliam reddit rationem, nempe: Quia actus principalis Episcopi est ordinare Sacerdotes. cap. Cleros § Pontifex, 21. dist. cap. Quamvis, 68. dist. potestatem exercendi hujusmodi actum non potest Episcopus in sua consecratione accipere, nisi etiam sit Sacerdos; cum non sit possibile, ut conferat alteri Ordinem Sacerdotalem, quem non habet secundum Innocentium in cap. Quanto, de Consuetud. Sylvester in Verb. Ordo 1. num. 1. Vers. Sed si sit Sacerdos.

Hæc tamen ratio, pace tanti Viri, mihi non placet, & videtur inconcludens, siquidem sequeretur, quòd si quis Subdiaconus, vel Diaconus tantum consecraretur in Episcopum omisso Sacerdotio, posset validè ordinare Diaconos vel Subdiaconos, & conferre illos Ordines, quos ipsos haberet; quod sane falsum est, quia consecratio Episcopalis nulla est quo ad omnia in non habente Sacerdotium; & consecratus Episcopus sine Sacerdotio nullos actus Episcopales potest exercere, ut ajunt Salmanticenses, & alii Theologi ubi proximè allegati; qui è contra numer. 41. docent, quòd si quis esset ordinatus Presbyter omisso Diaconatu, Subdiaconatu, & aliis minoribus Ordinibus, & deinde consecraretur Episcopus, validè conferret Diaconatum, Subdiaconatum, & alios minores Ordines. Ratio rationis est, qui sicut Episcopatus est perfectissimum Sacerdotium; & sicut ubi non præcedit character Sacerdotalis, nulla est Episcopalis consecratio; ita ubi existit Sacerdotium, si superveniat Episcopatus, extenditur Sacerdotalis character ad illam perfectionis summam; & ejus vigore validè exerceret actus proprios illius Dignitatis, etiam conferendo Ordines inferiores Presbyteratu, quos ipse non haberet; cum satis sit ad validè consecrandum Episcopum, ut in consecrando præcedat Sacerdotium. Gonzalez in Commentar. ad Cap. *Tuae nobis* num. 7. de Clerico per salt. promot. tom. 5. Qui è contra vult satis esse, ut quis sit Presbyter ad hoc, ut validè consecraretur Episcopus.

Sed contra hanc opinionem scribit Fagnanus in dist. cap. *Unico*, de Cleric. per salt. prom. numer. 8. dicens, quòd Presbyter consecratus Episcopus sine Diaconatu, vel aliis inferioribus Ordinibus, si illos conferret, nulliter conferret, ex cap. *Gratia*, cap. *Ventum est* 1. q. 1. cap. *Dai-bertus* 1. q. 7. § cap. *Quomodo*, de Consecr. dist. 4. Attamen verum est, quòd sic consecratus ad licitè exercendos actus Episcopales, esset obligatus recipere Ordines Diaconatus, vel Subdiaconatus, aut minores, quos non haberet, ob illam regulam omni exceptione carentem, quòd in Ordinato per saltum supplendus est omnis gradus, qui fuerat prætermisus, ut infra dicemus.

Secundo casu, si quis ordinetur Presbyter, 7 omisso Diaconatu, vel Subdiaconatu, aut aliquo, vel omnibus ex minoribus Ordinibus, erit quidem validè Ordinatus, sed illicitè. & ideo remaneret suspensus, donec reciperet Ordines omisos, & si interim exercuisset Ordinem susceptum, incurrisset in irregularitatem, & opus esset dispensatione. cap. *Unico*, de Clerico per saltum promotus, cap. fin. § 1. dist. cap. *Sollicitudo*, § 2. dist. cap. *Si officia*, § per tot. § 9. dist. cap. 1. § per tot. 60. dist. Latè Fagnanus in cit. cap. *Unico* à num. 16. § seqq. ubi allegat Canonistas inter se contrarios disputantes, An Ordinatus per saltum sit suspendendus, aut sit ipso Jure suspensus? & concludit esse suspensum ipso Jure per d. cap. *Sollicitudo* § 2. dist. § cap. *Unico*, de Cleric. per salt. prom. & ideo ministrando in Ordinem malè suscepto incurrit irregularitatem ex cap. *Cum eterni*, de Re Judic. lib. 6. Lapis allegat. 28. & Emin. Card. Tolet. in summa lib. 1. cap. 50. in Verb. *Duo Sancti*.

Ratio autem propter quam Ordinatus per 8 saltum sit quidem validè Ordinatus, etsi illicitè, illa est, nam annexio Ordinum, & eorum gradus servandi in Ordinatione (ut hæc incipiat à prima Tonsura, & ab Ostiariatu ascendendo gradatim usque ad Presbyteratum) non provenit ex institutione Christi, neque ex necessitate Sacramenti, sed tantummodò ex præcepto Ecclesiae, quæ justissimè decrevit, neminem ad gradum superiorem assumi, quin prius in humiliori, & inferiori fuerit promotus, & in eo ministraverit, ut ex pluribus Decretis Summorum Pontificum, & Conciliorum ostendit Gonzalez in cit. cap. *Unico*, de Cleric. per salt. prom. num. 2. ubi Canonistas, & Theologos cumulat 9 hoc idem docentes; & num. 5. reddit rationem tum ex legibus civilibus, quæ disponunt, ut gradatim ad dignitates perveniantur. l. ut gradatim 11. l. Honor. 14. §. Gerendorum, ff. de Munerib. § Honor. tum ex Historiis profanis, nam Romani non solum in militia Castrensi hunc Ordinem servabant. Lipsius de militia Romana lib. 2. Dial. 8. verum & in Togata, nam per gradus Patrii nobiles ad Rempublicam gubernandam ascendebant, videlicet primùm per Quæ- 10 sturam, deinde per Aedilitatem, postea per Præturam, post illam per Consularum, tandem per Censuram, ad Patriarchum. Titus Livius lib. 32. Cassiodorus lib. 1. Epist. 3. & est præceptum Aristotelis pro conservanda Republica lib. 3. de Republ. cap. 8. & differit Tholosanus Syntag. juris. lib. 47. cap. 15. Hinc D. Cyprianus

nus Epist. 52. ad Antonianum scribit : ipse ad Sacerdotii sublime fastigium cunctis Religionis gradibus ascendit. Et S. Hieronymus in Epist. ad Neopotianum : Fit Clericus, & per solitos gradus Presbyter ordinatur.

Porro contra hanc graduum observantiam in suscipiendis ordinibus, ut à minori ad supremum; à prima Tonsura ad Ostiariatum, & subinde ab aliis tribus minoribus, ad tres majores ascendendum foret ex præcepto Ecclesiæ, obijciuntur exempla contraria, rationes, & auctoritates. Exempla habentur. Primò : De Optato Lectore, quem S. Cyprianus ordinavit Subdiaconum, ut in ejus Epist. 24. Secundò : De Sancto Joanne Chrysostomo, qui fuit ordinatus Lector, deinde Diaconus, postea Presbyter, ultimò Episcopus, ut in ejus vita ex Metaphraste apud Surium 27. Januarius. Tertiò : De S. Martino Turonensi Episcopo, quem legimus in ejus vita die 11. Novembris, conscripta à Severo Sulpitio ejus Discipulo, ordinatum fuisse Exorcistam à S. Hilario Pictaviensi Episcopo, deinde factum Episcopum. Quartò : De S. Eutichio Patriarcha Constantinopolitano, qui primum fuit Lector, deinde Diaconus, postea Presbyter, successivè Episcopus, ut ex Metaphraste Surius die 6. Aprilis. Quintò : Eosdem tantum Ordines habuisse Joannem Episcopum Cabilonensem scribit Sidonius lib. 4. Epist. 25. Sextò : S. Epiphanius Ticinensis Episcopus Subdiaconus primum, secundò Diaconus, tertio Episcopali caractere fuit insignitus, teste S. Evodio in ejus Cathedram Successore apud eundem Surius tom. 1. die 22. Januarii. Septimò : De altero S. Epiphanio Episcopo Salamina; ubi Sede illa Episcopali vacante, orantibus omnibus de Clero pro Successore eligendo, ex Dei revelatione adductus est in Ecclesiam illam Epiphanius, qui eorum intellecta resolutione clamavit, Non sum in Clero : Non sum Clericus : Sed Pappus Episcopus Cytrix eum ordinavit Diaconum ; & rursus dat ei pacem, & ipsum ordinavit Presbyterum. Rursusque facta consequentia, & eum ordinavit Episcopum. Ita ex Metaphraste Surius tom. 3. die 12. Maii. Octavò : De S. Felice Presbytero, & Martyre ait S. Paulinus, quod incepit suum Clericatum ab Exorcistatus Ordine; deinde fuit ordinatus Sacerdos; unde Natal. 4. cecinit

Inde gradum cœpit, cui munus voce fidei,
Adjurare malos, & Sacris vellere verbis.
Quod quia perspicua meriti virtute gerebat,
Jure Sacerdotis veneranda insignia natus.

Ex his, & aliis exemplis, quæ referuntur à Gonzalez in cit. cap. Unico. De Cler. per salt. prom. à Gaspare Ivenim. in suo Comment. Histor. & Dogm. de Sacram. tom. 2. Dissert. 8. q. 8. cap. 4. & ab Illustrissimo, ac Reverendissimo Pompeo Sarnelio Episcopo Vigiliarum, vulgò di Biseglia, in Regno Neapolitano, Epistolar. Ecclesiasticar. tom. 2. Epist. 15. aperte deducitur, antiquissimam Ecclesiæ consuetudinem fuisse ordinandi Clericos per saltum, ac sine scrupulo plurimos evectos fuisse ad Ordines majores, omisso uno, duobus, vel omnibus Ordinibus minoribus; prout etiam non paucos ascendisse ad Presbyteratum, prætermisso vel Diaconatu, vel Subdiaconatu; & quod magis est, Episcopalem con-

secrationem obtinuisse, Sacerdotio non suscepto.

Ratione etiam probari esse videtur, non esse illicitam promotionem ad Ordines per saltum. Primò, quia sicut licite plures sumunt vel solos Ordines minores, vel unum, aut duos ex majoribus absque animo ascendendi ad Superiores, imò cum deliberato proposito eos nunquam suscipiendi; ita licitum erit sumere aliquem Ordinem majorem, & relinquere minores, & sic ordinari per saltum; cum uniuscujusque ordinandi voluntas, & commodum quò ad susceptionem Ordinum Clericalium attendatur. Secundò, & alia ratio urgentior est, non conferendi Ordines minores cupienti, & petenti aliquem ex majoribus tantum, & sic eum ordinandi per saltum; scilicet quia petens Ordinem majorem pro comperto habet, & certò scit, se nunquam ministraturum in minoribus. Propono casum. Vacat Canonicatus Diaconalis in Ecclesia Cathedrali. Vir nobilis illum affectat, postulat precibus, officiis, amicitis, & obtinet; sed quia habet annexam Præbendam Diaconalem, instat apud Episcopum sibi conferri Ordines à primò usque ad Diaconatum. Seu vacante pingui Archipresbyteratu cum Cura Animarum, Laicus dives illum procurat, ac consequitur; subindè accedit, ut omnes Ordines sibi Episcopus conferat, à prima Tonsura, & Ostiariatu usque ad Sacerdotium. Interrogo. Ille Archipresbyter, & ille Canonicus sunt ne aliquando exercitaturi Ordines minores; & eorum officia ministraturi? Meherclè nunquam; nam indignum reputabit uterque vel Ostiarii, vel Acolythi ministerium in Ecclesia gerere. Ad quid ergo iisdem conferre minores Ordines? Estne eorum institutio nominatenus tantum? An non hoc est, ut ait Duarenus lib. 1. de Sacris Eccl. cap. 16. dicis tantum causa Ordines inferiores accipere? Nonne, ut scribit Gonzalez in præcit. cap. Unico. De Cleric. per salt. prom. sub. num. 3. hæc est quædam ludificatio Ordines minores conferre iis, qui ad majora officia destinantur? Igitur non erit illicitum ab eorum collatione abstinere, & majores solummodò, ad quos aspirant, elargiri.

Auctoritates pro alicujus minoris Ordinis omissione non videntur deesse. Nam S. Zosimus, qui fuit electus Papa anno 417. loquens de eo, qui vult promoveri ad Ordines, in cap. si officia 59. dist. ita decrevit : Assuescat in Domini castris in Lectorum primitus gradu divini rudimenta servitii, nec illi vile sit Exorcistam, Acolythum, Subdiaconum, Diaconum per Ordinem fieri. Igitur si à Lectore primitus est incipiendum, prima Tonsura, & Ostiarii Ordo potest omitti. Idem censuisse refertur Gelasius Papa electus anno 492. in Epist. ad Episc. Lucania cap. 3. S. Cyprianus Epist. 24. fatetur, Optatum Clericum Lectorem à se promotum ad Ordinem Subdiaconatus, & nihil dicit de Acolythatus Ordine. Ac aliis omillis S. Thomas 3. part. in supplem. quest. 35. art. 5. docet, quòd in primitiva Ecclesia aliqui ordinabantur in Presbyteros, qui prius inferiores Ordines susceperant.

His tamen minimè obstantibus tenendum, ac dicendum est, Ordinari per saltum semper fuisse prohibitum; & septem Ecclesiæ Ordines gradatim esse susceptos; ut habetur

in

in cap. Cleros 21. dist. in cap. Perleſis. 25. dist. & præcipue in Decreto S. Caji Papæ, & Martyris in cap. 1. dist. 77. relato per me supra Decif. 1. num. 12. quod iterum non me piget hic referre, cum sit Magiſtrale, & est huiusmodi: Illud Nos ſtatuentes vobis, & omnibus ſervare mandamus, ut ad Ordines Eccleſiaſticos ſic aſcendant in Eccleſia, qui ordinari merentur; ideſt, ſi quis Episcopos eſſe meretur, ſit primùm Oſtiarius, deinde Lector, poſtea Exorcista, inde Sacretur Acolythus; demum verò Subdiaconus, deinde Diaconus, & poſtea Presbyter; & exinde ſi meretur, Episcopos ordinetur. Item S. Sylveſter Papa in Concilio Romano can. 5. ita decrevit: pag. mihi 593. Si quis Clericatum promereri deſiderat, hoc jeſtum eſt, ut ſit Oſtiarius Annuum unum. Lector Ann. 20. Exorcista. An. 10. Acolythus An. 5. Subdiaconus An. 5. Diaconus An. 5. & ſic ad honorem Presbyterii accedat. Igitur, attentis his antiquiſſimis Eccleſiæ præceptis, nam S. Cajuſ factus fuit Papa Anno 283. & Sanctus Sylveſter fuit electus Anno 312. ad exempla in contrarium adducta, reſpondetur, per ea non bene inferri, quòd illi Sancti viri, quos ſuſcepſiſſe aliquos Ordines narrant Auctores eorum vitæ, non ſuſceperint gradatim omnes Ordines ad præſcriptum Eccleſiæ; ſiquidem cum ipſi non ignorarent Sacrorum Canonum præcepta, præſumitur, nullum ex Ordinibus eos omiſſiſſe, eſſi ab Aucto-
 17 Presbyterii accedat. Igitur, attentis his antiquiſſimis Eccleſiæ præceptis, nam S. Cajuſ factus fuit Papa Anno 283. & Sanctus Sylveſter fuit electus Anno 312. ad exempla in contrarium adducta, reſpondetur, per ea non bene inferri, quòd illi Sancti viri, quos ſuſcepſiſſe aliquos Ordines narrant Auctores eorum vitæ, non ſuſceperint gradatim omnes Ordines ad præſcriptum Eccleſiæ; ſiquidem cum ipſi non ignorarent Sacrorum Canonum præcepta, præſumitur, nullum ex Ordinibus eos omiſſiſſe, eſſi ab Aucto-
 18 ribus eorum vitam ſcribentibus id non ſit expreſſum; ſatis enim expreſſum dicitur, quòd intelligitur à jure. l. Licet Imperator. ff. de leg. 2. Ti-
 19 raquell. in l. Si unquam num. 158. C. de Revoc. donat: Et expreſſum cenſetur, quòd virtualiter ineſt. Gratian. Diſcep. for. tom. 5. cap. 855. num. 14. Barboſa Axiom. 89. num. 12. & 13. ubi, quòd ſatis habetur expreſſum, quòd ſub ratione comprehenditur; ideò non eſt credendum, quòd illi Sancti homines omiſerint aliorum Ordinum ſuſceptionem, quos rationabiliter ſciebant, ſe ſuſcipere oportere.

Ad rationes de non uſu minorum Ordinum in beneficiis nobilioribus, reſpondetur eas eſſe
 20 veras, imò veriſſimas in praxi; at ex his abuſibus aboleri non poſſe præceptum Eccleſiæ ac ejus intentionem, ut nemo aſcendat de Ordine inferiori ad ſuperiorem, niſi immoratus fuerit in primo, & in eo miniſtraverit per tempus à jure ſtatutum, de quo loquuntur Canones in diſt. 75. Utinam omnes Antifites in Ordinibus, ac beneficiis conferendis id, quòd Sacri Canones decernunt, & Tridentinum Concilium tota ſeſſ. 23. ſervarent. Utinam ſibi præſergerent Regulam illam, quam omni conatu ſervare ſtudebat Eminentiſſ. & Reverendiſſ. Sanctæ memoriæ Cardinalis meus Gregorius Barbadicus Episcopos Patavinus, ordinandos eſſe paucos Clericos, eosque non niſi probatæ vitæ, & non mediocriſ ſcientiæ; & in diſtributione beneficiorum, non ex humanis affectibus, aut motivis, ſed ex debito diſtributivæ juſtitiae, quæ dignioribus ob labores in Eccleſia vult eſſe conferenda, conferrent. Utinam omnes Prelati Eccleſiarum legerent tractatum de Sacra Ordinatione; quem Episcopos Crispinus typis dedit Neapoli Anno 1680. & revelationem S. Birgittæ lib. 7. cap. 12. Sed nimis crevit abuſus, qui nunc pro lege ſervatur. Adden. ad Rotam. part. 3. rec. decif. 28.
 num. 250.

Doſ. Clericati Tom. II. Lib. V.

Ad Auctoſitates ex adverſo adductas, dupliciter reſpondetur: Uno modo, quòd plures dicebantur de uno Ordine ibi expreſſe nomina-
 21 to ad alium altioreſſum aſſumi, omiſſo medio, puta de Lectore ad Diaconatum; non ex eo, quòd omitteretur Ordo medius, ſeu inferior, ſed quia in Ordine particulariter expreſſo Clericus ille, vel intitulus erat, vel egregiè ſeipſum exercuerat. Sit exemplum. In Cathedrali Patavina Anno 1673. Nobilis, ac Patritius Vene-
 22 tus Marcus Antonius Barbadicus nunc S. R. E. Cardinalis Ampliſſimus, & Montis Flaſconi, ac Corneti piſſimus Antifites, proviſus fuit Canonatu Diaconali, quamvis jam eſſet in Sacerdotio conſtitutus. Si quis interrogaret, quiſnam eſſet Canonicus ille? habuiſſet in reſponſo, eſt Canonicus Diaconus Eccleſiæ Patavinæ, & nihilominus omnes alios Ordines habebat minores, ac majores. Pari modo antiquitus, qui titulum, aut Præbendam Lectorem habebant, dicebantur Clerici Lectores, & dum promoverentur ad aliam Præbendam, vel Titulum majorem, puta Diaconatum, vel Presbyteratum, dicebantur fieri Diaconi, vel Sacerdotes, tacitis Ordinibus intermediis; non tanquam promoti per ſaltum, vel illis non ſuſceptis, ſed quia denominatione fiebat à titulo, & officio principali, in quo collocabantur. Et quoniam gradus Lectoris erat conſpicuus, quia ad ejus officium ſpectabat, non ſolum legere Prophetias, ſed et-
 23 iam docere, & inſtruere Catechumenos, & alios rudes fideles in myſteriis fidei, ideò, ut plurimum, qui ad altiores Ordines promovebantur, dicebantur de Lectore fieri Diaconi, vel Sacerdotes; ideſt, non omiſſis mediis Ordinibus ad illum exaltari, in quo multò magis pro animarum ſalute laborarent. Magrius in Hierolex. Verb. Lector. & ibi S. Cyprianus Epist. 33. & 34. in quibus de Aurelio, ac Celerino Lectoſibus: & prælaudatus Antifites Sarnellius Epistolar. Eccleſiaſtic. tom. 2. Epist. 15. pag. 71. ubi ita ſcribit: „Oltre alle coſe ſudette ſi vede, che anco dopò „il Decreto di Cajo, e di Silveſtro, che per „tutti i ſette Ordini di grado in grado, e con „i dovuti interſtitii ſi aſcendeſſe. Si nominava- „no ne i Concilii non tutti i ſette gradi, mà i „più conſpicui ſolamente; così nel Concilio „Sardicenſe can. 10. Oſius Episcopos dixit: Si „quis dives, vel ex foro Scholaſticus, Episcopos „fieri dignus habeatur, non prius conſtituatur, „quam Lectoris, & Diaconi, & Presbyteri mi- „niſterium peregerit; ut in unoquoque gradu, ſi „dignus exiſtimatus fuerit, ad Episcopatus faſti- „gium per progressionem poſſit aſcendere. Dove „ſotto il nome di Lettore vengono compreſſi „gli altri tre Ordini minori; e nel Diaconato „anco il Suddiaconato. Similmente nel Conci- „lio Bracarenſe 1. Can. 38. Ex Laico ad gradum „Sacerdotis nemo veniat, niſi prius anno integro „in officio Lectorum, vel Diaconatus diſciplinam „Eccleſiaſticam diſcat; & ſic per ſingulos gradus „eruditus ad Sacerdotium veniat. Ecco, che quel- „le parole per ſingulos gradus, e quelle ſopradet- „te per progressionem, nel Decreto Sardicenſe, „dimòſtrano, che quantunque habbia nominato „il Lettoraro, ò il Diaconato, intende però an- „co tutti gli altri gradi. Hinc etiam doctiſſi-
 mus Morinus de Sac. Ordinat. part. 3. cap. 2.
 num.

num. 15. observat, quod saltus sæpe significabat non omissionem Ordinis inferioris, sed ascensum ad maiorem sine debitis interstitiis.

Quod verò ad auctoritatem S. Thomæ asserentis, quod in primitiva Ecclesia aliqui ordinabantur in Presbyteros, qui prius inferiores Ordines non susceperant. 3. p. in suppl. q. 35. art. 5. respondetur, negari non posse, quod in agro Ecclesiæ etiam primis illis temporibus in medio tritici catholice doctrinæ fuerit superfeminatum Zizania diversorum abusu; inter quos, quod aliquis ordinaretur Presbyter omittis inferioribus Ordinibus; hinc S. Joannes in Apocalypsi cap. 2. § 3. scribit Episcopis Ephesino, Pergamensi, Thyatirensi, Sardicensi, & Laodicensi, redarguens, & monens illos, ut corrigant nonnullas suas operationes, quæ reprehensione dignæ erant; ideo nec mirum, si aliqui Episcopi omittebant vel ex negligentia, vel ex abusu conferre Ordines minores petentibus majores; ad quem abusum eliminandum Summi Pontifices statuerunt poenam suspensionis in illos, qui per saltum ordinarentur, ut in cap. Sollicitudo. 52. dist. § in cit. cap. 1. De Cler. per salt. prom. & si male promoti ausi essent in susceptis Ordinibus ministrare, fierent irregulares. cap. Cum aterni. De Re judic. lib. 6. neque ad altiores Ordines possent ascendere, nisi dispensationem impetrarent Barbosa alleg. 47. num. 1. Layman lib. 5. de Sacram. Ord. cap. 10. num. 9. & latè Thesaurus de Pœnis Eccl. part. 2. Verb. Ordines cap. 13. num. 1. ubi ulterius advertit, quod incurrit suspensionem etiam ille, qui suscipit Ordines minores omitta prima Tonsura, ex Sayro lib. 4. cap. 14. num. 26. & ex declaratione Sacre Congregationis; Ordinatus autem omisso Sacramento Confirmationis non dicitur promotus per saltum, & nullam incurrit censuram, sed tantummodò peccat mortaliter ex Diaz in praxi cap. 24. Navarro cap. 25. num. 69. & eodem Sayro lib. 7. cap. 10. num. 42. Quamvis contrarium doceant DD. quos citat Barbosa alleg. 2. num. 14. & ipse Diana part. 9. tract. 6. resol. 46. quæ nunc reperitur in Coordinato tom. 1. tract. 2. resol. 4. ubi firmant, non Confirmatum, suscipiendo Ordines, minimè peccare; sed teneri quamprimum confirmationis Sacramentum recipere.

Corollarii loco, studiosus quis interrogabit, à quo sit petenda dispensatio pro ordinato per saltum, ad hoc ut Ordines omittos possit recipere, & in jam receptis licetè ministrare? Ad hanc interrogationem respondendum est cum hac distinctione: Vel promotus per saltum ministravit in Ordine per saltum suscepto? Et in hoc casu solus Papa potest cum eo dispensare; ea ratione quia factus est irregularis, d. cap. Cum aterni, de Re judic. lib. 6. cap. Cum medicinalis, in fin. de Sent. excom. eod. lib. 6. Sylvest. in Verb. Irregularitas, num. 13. Borgal. de Irregular. part. 6. tit. de Clerico per salt. prom. num. 7. Sayr. lib. 7. cap. 10. num. 39. Thesaurus de Pœnis Eccl. d. part. 2. Verb. Ordo cap. 13. Vers. Super hac. Facit Concil. Trid. sess. 23. de ref. cap. 14. in fine, ubi ait: Cum promotis per saltum, si non ministraverint, Episcopus ex legitima causa possit dispensare. Ergo si ministraverint, solus Papa dispensat. Aut non ministravit? Et tunc est subdistinguedum: Vel fuit promotus per ignorantiam? Et cum eo dispensat Episcopus, per cap. Sollicitu-

do, 25. dist. § per cap. 1. de Cler. per salt. prom. 36. Vel fuit promotus per saltum scienter? Et in hoc casu duæ sunt opiniones Doctorum. Una, quod Episcopus possit dispensare, quia Concilium dat ei hanc facultatem, nihil aliud requirendo, nisi quod Ordinatus per saltum non ministraverit, ut in d. sess. 23. cap. 14. in fin. Ita tenent Marius Alterius tom. 2. de Censuris disp. 10. cap. 5. Vers. hoc in loco. Salzedo ad Diaz cap. 24. Thesaur. de Pœnis dict. cap. 13. Vers. Super hac; ubi ait posse Episcopum dispensare cum scienter promotum etiam in casu publico. Altera est opinio Fagnani in præcit. capit. 1. De Cleric. per salt. prom. num. 24. § 25. ubi docet, Episcopum non posse dispensare nisi cum ignoranter promotum, ea ratione, quia Canones antiqui id non permittebant Episcopis, nisi promotio per saltum facta fuisset ex ignorantia, ut in d. cap. 1. ubi Hostien. Verb. Negligentia, § in cap. Sollicitudo, 52. dist. Nec valet, quod Concilium Tridentinum non distinguat inter promotum scienter, & promotum ex ignorantia: quia responderet Fagnanus Decretum Concilii est lex nova, quæ intelligenda est cum interpretationibus, & limitationibus, quas materia ab antiquis legibus recipiebat. l. In contradiis. §. Præterea C. de Non numer. pecun. Quod procedit etiam si lex nova superveniens in materia disposita per leges veteres generaliter loquatur; quia nihilominus distinguitur, prout distinguunt leges antiquæ, ut post alios notat Jaf. in l. Sciendum, in princ. ff. Qui satisfacere cogantur. Idque ne videatur leges veteres corrigere. Ita Fagnanus d. n. 25.

Ab ipso tamen discordat Pax Jordanus tom. 2. lib. 9. tit. 1. de Dispensationib. numer. 168. ubi tener, esse permiffum Episcopo dispensare cum promotum per saltum sive ignoranter, sive scienter, dummodò in susceptis non ministraverit: imò num. 170. concedit Episcopo hanc facultatem dispensandi etiam si promotus per saltum ministrasset, quando delictum esset occultum; & hoc vigore privilegii Episcopis indulti ab eodem Tridentino Concilio sess. 24. de reform. cap. 6. Bonacina de Censur. disp. 7. qu. 3. punct. 4. num. 5. Et sufficit quod delictum sit occultum in genere delicti, quamvis Ordo fuerit publice susceptus, Bonacina d. loc. & ipse Jordanus ibid. num. 171. addens, quod huic facultati Episcopi nihil obstat Constitutio Sixti V. contra male promotos, quia in hac parte, inquit, redacta fuit ad terminos Juris communis per aliam Constitutionem Clementis. VIII.

Tandem, & illud notat Jordanus num. 173. quod Episcopus poterit dispensare cum promotum per saltum, etiam si iste de facto, & absque dispensatione suscepisset Ordinem jam omiffum, dummodò utrumque delictum sit occultum; Et hoc vigore d. cap. 6. sess. 24. quamvis id neget Barbosa de pos. Episc. alleg. 47. num. 16. In casu contingenti, si delictum sit occultum, tutius erit occurrere ad Sacram Pœnitentiam, quæ hanc expressam facultatem habet ex concessione Innocentii Papæ XII. ut scripsi de Sacram. Pœnit. Decif. 48. sub num. 11. Vers. Nonò concedit. Quod si delictum hujus ordinationis per saltum sit publicum, & sic per saltum promotus in eo ministraverit, recurrendum est ad Datariam Papæ, vel ad ejus Cancellariam Aposto-

Apſtolicam pro obtinenda diſpenſatione pro ſuſcipiendis ordinibus prætermiſſis, tum in ſuſceptis licite miniſtrare valeat, tum etiam ut beneficia poſſit obtinere, vel retinere jam obſenta, ut docet Pyrrhus Corradus in *Praxi Diſpenſ. Apſtol. libr. 4. cap. 12. per totum*, ubi ponit formam ſupplicationis in his caſibus.

DECISIO V.

ARGUMENTUM.

Traduntur tres definitiones Sacramenti Ordinis, quarum Tertia, quæ eſt Scottiſtarum declaratur, & ex ea demonſtrantur quinque genera cauſarum, quæ in Sacra Ordinatione concurrunt; Inſtrumentalis, Formalis, Materialis, Efficiens, & Finalis. Hæc ultima eſt Gratia, idoneos faciens Clericos pro Altaris miniſterio. Signa viſibilia ejusdem Gratiæ ſuper aliquos Sanctos, dum promoverentur ſeu ad Ordines, ſeu ad Episcopatum. Prodigium Sanguinis S. Joannis Baptiſtæ ebullientis in Phiala poſita ſuper Ara, in qua Miſſa celebratur.

SUMMARIUM.

- 1 Ordinis Sacramenti definitio tradita à S. Thoma.
- 2 Alia à Summa Diana.
- 3 Simonia an ſit conferre Ordines ob lucrum temporale?
- 4 Ordinis definitio data à Scottiſtis.
- 5 Eſſentia Sacramenti Ordinis in quo conſiſtat?
- 6 Clericus eſt excelfior quocunque Laico.
- 7 Valentiniani Imperatoris dictum circa electionem Episcoporum.
- 8 Melchiadis Imperatoris obſequium erga Eccleſiaſticos.
- 9 Alexandri Magni reverentia erga Pontificem Judeorum.
- 10 S. Franciſcus Clericum præferendum Angelo dicebat.
- 11 Tituli, quibus Clerici decorantur.
- 12 Episcoporum officium ordinare Clericos.
- 13 Forma Ordinum in quibus conſiſtat?
- 14 Materia Ordinum quæ?
- 15 Ordinis Sacramentum inſtitutum à Chriſto Domino.
- 16 Ordinis Cauſa finalis quæ?
- 17 Columba volitat ſuper caput Sancti Joannis Chryſoſtomi, dum ſit Sacerdos.
- 18 Viſio ejusdem Sancti in Miſſa, facta conſecratione.
- 19 Signa cœleſtia in electione SS. Pontificum Fabiani, & Gregorii, ac Athanaſii.
- 20 S. Remigius dum conſecratur Episcopus radio cœleſti tangitur.
- 21 Angeli vocantur Sacerdotes. Et ſunt ſimiles S. Jo. Baptiſtæ.
- 22 S. Joannis Baptiſtæ Sanguinis liqueſcens in ampulla, dum celebratur Miſſa in Eccleſia Monachialium Eremitarum Neapoli.

Doct. Clericati Tom. II. Lib. V.

Alia duo ſequuntur Quæſita ad generalem notiſſimam Sacramenti Ordinis ſpectantia, & omnino ſcitu neceſſaria, quæ ſunt: *Unum*, quid ſit Sacramentum Ordinis? *Alterum*, An omnes ſeptem Ordines, & eorum ſinguli ſint Sacramenta.

Quo ad Primum tres relatæ ſunt definitiones. Prima Magiſtri ſententiarum *diſt. 24.* quàm & refert etiam Fornarius in *addit. ad Summam Toleti poſt lib. 8. de Sacram. Ord. cap. 1. n. 1.* & eam ponit etiam S. Thomas in *Suppl. q. 34. art. 2.* & eſt hujusmodi: *Ordo eſt ſignaculum quoddam Eccleſiæ, quo ſpiritualis poteſtas traditur in Ordinato.* Dicitur *Ordo*, id eſt *Sacra Ordinatio*, & actus ille, quem facit Episcopus, dum ordinat clericum; non autem gradus, ſeu officium, in quo remanet clericus poſt Ordinationem, communi uſu vocatus *Ordo*, ut declaratum eſt ſupra *Decif. 1. num. 4.* Dicitur *ſignaculum*, per quod designatur tum materia Ordinationis, quæ eſt illud ſignum, ſeu inſtrumentum, quod traditur tangendum clerico per Episcopum, dum illum ordinat: tum character, qui imprimitur in anima ordinati, & eſt effectus Ordinationis. Dicitur *Spiritualis poteſtas* &c. nam eſt alius effectus proprius hujus Sacramenti tradere poteſtatem ſpiritualem Ordinatis, ut bene, idoneè, ac perfectè exerceant miniſterium Ordinis ſuſcepti reſpectu Sacrificii Euchariſtici, ad cujus ſervitium deputantur.

Secunda definitio fuit illa, quam notat Summa Diana in *Verb. Ordo num. 1.* ita dicens: *Ordo eſt Sacramentum novæ legis, quo homines aliqui in Dei miniſterium, ſpirituali poteſtate traditi, deputantur.* Coincidit cum ſuperiori definitione, continens finem, & effectum ſacra Ordinationis, id eſt deputare homines ad miniſterium Euchariſticum, & eis tradere ad id peragendum ſpiritualem poteſtatem, remotè primum in Ordinibus minoribus; deinde proximè in majoribus, ultimò effectivè in Presbyteratu; & hinc eſt, quod Simoniam committeret, qui pro conferendis ordinibus lucrum temporale reciperet; nam in Ordine datur poteſtas ſpiritualis, ut ait ipſa Summa Diana d. *Verb. Ordo, num. 1. in fine.*

Tertia eſt illa, quam tradit Scotus in *4. ſent. diſt. 24.* & refertur tum à Cotonio *lib. 3. contro. 1. num. 4.* tum ab Emin. Card. de Lauræa de *Sacram. Ord. d. diſp. 4. num. 47.* & eſt iſta: *Ordo eſt inſtitutio alicujus in gradu Eccleſiæ præeminente, cui convenit aliquod miniſterium circa Eucharistiā exhibendum, facta à miniſtro idoneo, certa verba proferente, cum intentione debita, miniſterium gradus illius ſigno aliquo viſibili repræſentans, ex inſtitutione Divina, efficaciter ſignificans gratiam præeminentem, qua Ordinatus dignè aliquod miniſterium exequatur.* Hanc definitionem ipſe Emin. Card. de Lauræa appellat prolixam deſcriptionem Sacramenti Ordinis, ſed eſt utilis, tanquam clara, & manifeſte indicans tum eſſentiam hujus Sacramenti, tum ejus effectus, tum etiam quinque genera cauſarum, quæ concurrunt in hoc Ordinis Sacramento conſciendo. Dicitur, quod eſt *Inſtitutio alicujus in gradu Eccleſiæ præeminente*, quia eſſentia hujus Sacramenti conſiſtit in conſecrando Ordinatū, & eum conſtituendo in ſtatu honorifico, ſuperiore cæteris Laicis, reſpectu officii Sacri, ad quod depu-